

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 173

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 martie 2008

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
24.	— Lege pentru acceptarea amendamentului adoptat prin Decizia II/1 a celei de-a doua Reuniuni a părților, la Alma Ata, Kazahstan, la 25—27 mai 2005, la Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998		Decizia nr. 100 din 14 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6, art. 8 și art. 10 din această ordonanță	4–7
	2			
Decizia II/1 a celei de-a doua Reuniuni a părților, la Alma Ata, Kazahstan, la 25—27 mai 2005, la Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998, prin care s-a adoptat amendamentul	2–3		ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		21.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii muntelui nr. 347/2004	7–9
			ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
		5.	— Regulament privind aprobarea utilizării abordării standard ori a abordării standard alternative, pentru riscul operațional	9–11
			ACTE ALE COLEGIULUI NAȚIONAL AL ASISTENȚILOR SOCIALI	
311.	— Decret privind promulgarea Legii pentru acceptarea amendamentului adoptat prin Decizia II/1 a celei de-a doua Reuniuni a părților, la Alma Ata, Kazahstan, la 25—27 mai 2005, la Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998.....		1/2007. — Codul deontologic al profesiei de asistent social	11–15
	4		★	
			Rectificări	15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru acceptarea amendamentului adoptat prin Decizia II/1 a celei de-a doua Reuniuni a părților, la Alma Ata, Kazahstan, la 25—27 mai 2005, la Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se acceptă amendamentul adoptat prin Decizia II/1 a celei de-a doua Reuniuni a părților, la Alma Ata, Kazahstan, la 25—27 mai 2005, la Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 și ratificată prin Legea nr. 86/2000.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
NORICA NICOLAI

București, 29 februarie 2008.
Nr. 24.

NAȚIUNILE UNITE

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

COMISIA ECONOMICĂ PENTRU EUROPA

Reuniunea părților la Convenția privind accesul
la informație, participarea publicului la luarea deciziilor
și accesul la justiție în probleme de mediu

RAPORT LA CEA DE-A DOUA REUNIUNE A PĂRȚILOR**Addendum****DECIZIA II/1*)****ORGANISME MODIFICATE GENETIC****adoptată la cea de-a doua Reuniune a părților, desfășurată la Alma Ata, Kazahstan, la 25—27 mai 2005**

Reuniunea părților,

recunoscând importanța dezvoltării în continuare a aplicării Convenției la decizii referitoare la autorizarea introducerii deliberate în mediu a organismelor modificate genetic (OMG-uri) prin aplicarea, între altele, a unor prevederi mai clare decât cele stabilite în art. 6 paragraful 11 al Convenției,

reamintind Decizia I/4,

recunoscând diferitele necesități practice ale părților și semnatarilor Convenției, în particular pe ale celor cu economii în tranziție, legate de elaborarea și implementarea unui cadru de biosecuritate la nivel național, inclusiv necesitatea acestora privind existența unor prevederi mai puternice în ceea ce privește participarea publicului,

recunoscând necesitatea de a coopera cu alte organisme și forumuri internaționale, în special cu Protocolul de la Cartagena privind biosecuritatea, în vederea maximizării sinergiilor și evitării suprapunerii de eforturi, între altele, prin încurajarea schimbului de informații și continuarea colaborării dintre secretariatul Convenției și cel al Protocolului de la Cartagena,

chemând toate părțile și semnatarii Convenției să ratifice sau să adere, după caz, la Protocolul de la Cartagena, deoarece acesta oferă ocazia de a dezvolta un cadru național de biosecuritate, inclusiv proceduri de evaluare a riscurilor și de luare a deciziei care implică participarea publicului, și de a facilita participarea la programe de dezvoltare a capacităților instituționale, cu deosebire în contextul Programului relevant al Națiunilor Unite pentru Mediu/proiectului Facilității globale de mediu,

considerând că, în ciuda evoluției din alte foruri, Convenția de la Aarhus oferă cadrul internațional adecvat pentru deschiderea în continuare a accesului la informații, participării publicului și accesului la justiție în ceea ce privește organismele modificate genetic,

*) Traducere.

sprijinind utilizarea continuă a Ghidului privind accesul la informații, participarea publicului și accesul la justiție în ceea ce privește organismele modificate genetic (MP.PP/2003/3), pe care l-a adoptat ca instrument neobligatoriu, benevol, luând notă de activitățile și rapoartele Grupului de lucru privind organismele modificate genetic:

1. adoptă amendamentul la Convenție stabilit în anexa la prezenta decizie;
2. încurajează părțile să ratifice, să accepte sau să aprobe amendamentul cât mai curând posibil și să îl aplice în cea mai mare măsură posibilă până la intrarea sa în vigoare;
3. încurajează, de asemenea, părțile să își reînnoiască eforturile de a implementa ghidul; și
4. stabilesc ca la cea de-a treia reuniune să analizeze stadiul ratificării, acceptării și aprobării amendamentului și implementării ghidului.

*ANEXĂ
la Decizia II/1*

AMENDAMENT LA CONVENȚIE

Articolul 6 paragraful 11

Textul existent se înlocuiește cu următorul text:

„11. Fără a aduce atingere art. 3 paragraful 5, prevederile prezentului articol nu se aplică deciziilor privind autorizarea introducerii deliberate în mediu și autorizarea introducerii pe piață a organismelor modificate genetic.”

Articolul 6 bis

După articolul 6 se introduce un nou articol, cu următorul conținut:

„ARTICOLUL 6 BIS

Participarea publicului la decizia privind introducerea deliberată în mediu și introducerea pe piață a organismelor modificate genetic

1. Conform modalităților prevăzute în anexa I bis, fiecare parte va asigura informarea efectivă și din timp, precum și participarea publicului înainte de a lua decizia privind autorizarea introducerii deliberate în mediu și autorizarea introducerii pe piață a organismelor modificate genetic.

2. Cerințele elaborate de părți în conformitate cu prevederile paragrafului 1 al prezentului articol trebuie să fie complementare și, în aceeași măsură, să sprijine prevederile cadrului național de biosecuritate, în concordanță cu obiectivele Protocolului de la Cartagena privind biosecuritatea.”

Anexa I bis

După anexa I se introduce o nouă anexă, cu următorul conținut:

„ANEXA I bis

Modalități prevăzute în art. 6 bis

1. Fiecare parte va stabili, în cadrul național de reglementare, mecanisme efective de informare și participare a publicului la deciziile care fac obiectul prevederilor art. 6 bis, specificând termene rezonabile, în scopul de a oferi publicului o posibilitate adecvată de a-și exprima opinia cu privire la astfel de propuneri de decizii.

2. În cadrul național de reglementare, o parte poate prevedea, după caz, excepții de la procedura de participare a publicului, prevăzută în prezenta anexă:

(a) în cazul introducerii deliberate în mediu, în orice alt scop decât introducerea pe piață, a unui organism modificat genetic (OMG), dacă:

- (i) a fost aprobată deja, în cadrul național de reglementare al părții respective, o astfel de introducere în condiții biogeografice comparabile; și
- (ii) există o experiență suficientă legată de introducerea OMG-ului în cauză în ecosisteme comparabile;

(b) în cazul introducerii pe piață a unui OMG, dacă:

- (i) a fost deja aprobat în cadrul de reglementare al părții respective; sau
- (ii) se intenționează utilizarea în cercetare sau pentru colecții de culturi.

3. Fără a aduce atingere legislației aplicabile privind confidențialitatea conform prevederilor art. 4, fiecare parte va pune la dispoziția publicului din timp, în mod adecvat și efectiv, un rezumat al notificării prezentate în vederea obținerii autorizației pentru introducerea deliberată în mediu sau de introducere pe piață a unui OMG pe teritoriul său, precum și raportul de evaluare, dacă există, luând în considerare cadrul național de biosecuritate.

4. Părțile nu vor considera în niciun caz confidențiale următoarele informații:

(a) descrierea generală a organismului sau organismelor modificate genetic în cauză, numele și adresa solicitantului

autorizației de introducere deliberată, utilizarea avută în vedere și, dacă este cazul, locul unde se intenționează introducerea;

(b) metodele și planurile de monitorizare a organismului sau organismelor modificate genetic în cauză și cele de intervenție în caz de urgență;

(c) evaluarea riscurilor pentru mediu.

5. Fiecare parte va asigura transparența procedurilor de luare a deciziei și va asigura accesul publicului la informațiile relevante privind aceste proceduri. Astfel de informații se pot referi, de exemplu, la:

- (i) natura deciziilor posibile;
- (ii) autoritatea publică responsabilă pentru luarea deciziei;
- (iii) mecanismele de participare a publicului stabilite conform paragrafului 1;
- (iv) indicarea autorității publice de la care pot fi obținute informații relevante;
- (v) indicarea autorității publice căreia îi pot fi prezentate comentariile.

6. Prevederile adoptate în baza paragrafului 1 vor permite publicului să depună, în maniera adecvată, orice comentarii, informații, analize sau opinii considerate relevante față de introducerea deliberată propusă, inclusiv față de introducerea pe piață.

7. Fiecare parte se va strădui să asigure că, la luarea deciziilor privind autorizarea introducerii deliberate în mediu a OMG-urilor, inclusiv introducerea acestora pe piață, se ține seama în mod corespunzător de rezultatele procedurii de participare a publicului, organizată conform paragrafului 1.

8. Părțile vor prevedea ca, în momentul în care o autoritate publică a luat o decizie care face obiectul prevederilor prezentei anexe, textul deciziei respective să fie pus la dispoziția publicului împreună cu motivele și considerentele pe care a fost fundamentată.”

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru acceptarea amendamentului adoptat prin Decizia II/1 a celei de-a doua Reuniuni a părților, la Alma Ata, Kazahstan, la 25—27 mai 2005, la Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru acceptarea amendamentului adoptat prin Decizia II/1 a celei de-a doua Reuniuni a părților, la Alma Ata, Kazahstan, la 25—27 mai 2005, la Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 29 februarie 2008.
Nr. 311.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 100
din 14 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6, 8 și 10 din această ordonanță

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și art. 10 din această ordonanță, excepție invocată de Anna-Maria Manea în Dosarul nr. 909/212/2007 al Judecătoriai Constanța.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.445 D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.1, art. 4 alin.(2), art. 6 și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție invocată de Societatea Comercială „Lactis” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 9.300/245/2007 al Judecătoriai Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.463 D/2007 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), ale 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție invocată de Societatea Comercială „Aventura Comimpex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.479/303/2007 al Judecătoriai Sectorului 6 București.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.276 D/2007, 1.445

D/2007 și nr. 1.463 D/2007, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art.14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 1.445 D/2007 și nr. 1.463 D/2007 la dosarul nr. 1.276D/2007, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, referindu-se la bogata jurisprudență a Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 909/212/2007, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și art. 10 din această ordonanță**, excepție invocată de Anna-Maria Manea în dosarul menționat.

Prin Încheierea din 21 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.300/245/2007, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.1, art.4 alin. (2), art. 6 și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție invocată de Societatea Comercială „Lactis” — S.A. din Iași în dosarul menționat.

Prin Încheierea din 26 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.479/303/2007, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.1 alin. (1), ale art. 4 alin. (2), ale art. 6 alin. (1), (2) și (4) și ale art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr.5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție invocată de Societatea Comercială „Aventura Comimpex” — S.R.L. în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, asemănătoare în cele 3 dosare conexe, se susțin, în esență, următoarele:

— Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, modificată prin dispozițiile pct. 4 ale articolului unic din Legea nr. 295/2002, „face inexistentă egalitatea în drepturi dintre creditor și debitor, imposibilă exercitarea dreptului la apărare al debitorului și restrânge exercițiul drepturilor acestuia, fără nicio justificare constituțională”, ceea ce încalcă prevederile art. 16 alin. (1), ale art. 21 alin. (1) și (2), ale art. 24 alin. (1) și ale art. 53 din Constituție; de asemenea, ordonanța, în ansamblul său, contravine art. 20 alin. (2) din Constituție, fiind în neconcordanță cu art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu asigură dreptul la un proces echitabil pentru toate părțile.

— dispozițiile art.1 alin. (1), ale art. 4 alin. (2) și ale art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 contravin art. 24 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (1) și (5) din Constituție, „întrucât posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică exercitarea dreptului la apărare și asigurarea dreptului la un proces echitabil, iar emiterea unui titlu executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestuia încalcă reglementarea constituțională a dreptului la proprietate”; în aceste condiții, acțiunea în anulare este lipsită de eficiență, ceea

ce contravine art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

— art. 1 alin. (2) încalcă art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (1) și (5) din Constituție, „deoarece prevede actualizarea majorărilor și penalităților cu rata inflației, indiferent dacă prin cererea creditorului s-a solicitat sau nu acest lucru”;

— art. 6 din ordonanță este contrar art. 24 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (1) și (5) din Constituție, „având în vedere că înmânarea de îndată a ordonanței echivalează cu pronunțarea judecătorului înainte de a se administra orice probe”, iar expresia „lămuriri și explicații” conținută de acesta „este neclară și susceptibilă de îngrădirea dreptului la apărare”;

— art. 8 din aceeași ordonanță încalcă egalitatea în drepturi, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și dreptul de proprietate, deoarece prevede o singură cale de atac, determinând „o situație de inegalitate între debitorul din procedura somației de plată și pârâțul din procesele comerciale de drept comun”; totodată, alin. (1) al aceluiași articol contravine art. 24 alin. (1) și art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, „întrucât se face trimitere la exercitarea căii de atac sau a unei acțiuni în justiție de sine stătătoare, care nu este prevăzută de Codul de procedură civilă, iar alin. (2) al aceluiași articol stabilește numai competența, iar nu și conținutul cererii în anulare, precum și limitele în care poate fi atacată ordonanța emisă de judecător;

— art. 10 contravine art. 24 alin. (1) și art. 126 alin. (2) din Constituție, „deoarece nu exclude posibilitatea formulării contestației la executare alternativ, simultan sau ulterior cererii de anulare”.

Judecătoria Constanța, Judecătoria Iași și Judecătoria Sectorului 6 București apreciază că excepția invocată nu este întemeiată, deoarece dispozițiile criticate sunt în acord cu Legea fundamentală și cu reglementările internaționale invocate de autoarea excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, referindu-se pe larg la jurisprudența Curții Constituționale, precum și a Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, pentru argumentele reținute de Curtea Constituțională în deciziile nr. 448 din 26 octombrie 2004, nr. 497 din 29 septembrie 2005 și nr. 580 din 3 noiembrie 2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art.1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie:

1. Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, cu modificările și completările ulterioare;

2. În special, unele prevederi din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, după cum urmează:

— Art. 1: „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*

(2) *Suma ce reprezintă obligația prevăzută la alin. (1), precum și dobânzile, majorările sau penalitățile datorate potrivit legii se actualizează în raport cu rata inflației aplicabilă la data plății efective.*”;

— Art. 4 alin. (2): „*În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăru în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.*”

— Art. 6: „(1) *Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*

(2) *Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.*

(3) *Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile. Judecătorul va putea stabili alt termen potrivit înțelegerii părților.*

(4) *Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.*”

— Art. 8: „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(3) *Abrogat.*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.*”

— Art. 10: „(1) *Cel interesat poate face contestație la executare, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.*

(2) *Prin contestația la executare debitorul poate invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, cu excepția cazului în care a formulat, potrivit art. 8, cerere în anulare împotriva ordonanței de admitere a cererii creditorului.*”

În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale: art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări; art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul persoanei de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime, nicio lege neputând îngredi acest drept; art. 24 alin. (1) potrivit căruia „*Dreptul la*

apărare este garantat”; art. 44 alin. (1) potrivit căruia dreptul de proprietate și creanțele asupra statului sunt garantate, conținutul și limitele acestora fiind stabilite prin lege; art. 53 privind „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”; art. 126 alin. (2) potrivit căruia competența instanțelor de judecată și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege și art. 136 alin. (1) și (5), conform cărora proprietatea este publică și privată, cea privată fiind inviolabilă, în condițiile legii organice. De asemenea, este invocată încălcarea art. 20 alin. (2) din Constituție, coroborat cu art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul persoanei la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, și cu art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența asupra constituționalității Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, care, în opinia autoarei excepției Anna-Maria Manea, este neconstituțională în ansamblul său, în esență, prin aceea că nu asigură dreptul la un proces echitabil pentru toate părțile, ceea ce contravine art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 161 din 30 mai 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 26 iunie 2002, prin care Curtea, pentru considerentele acolo reținute, a statuat că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu contravine exigențelor dreptului la un proces echitabil.

De asemenea, cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (1), a art. 4 alin. (2), a art. 6, art. 8 și a art. 10 din aceeași ordonanță, criticate în ansamblul lor sau distinct, pe categorii de dispoziții, prin raportare la aceleași texte din Constituție și cu o motivare asemănătoare celor din prezentele trei cauze conexe, Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 244 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 26 aprilie 2007, Decizia nr. 116 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 20 martie 2006, Decizia nr. 269 din 16 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 17 aprilie 2006, Decizia nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, Decizia nr. 173 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 18 iunie 2003, sau Decizia nr. 198 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 19 iunie 2003, prin care, pentru considerentele acolo reținute, Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate invocate.

În plus, prin Decizia nr. 1.148 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, ale art. 4 alin. (2), ale art. 6 alin. (1), (2) și (4), ale art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din această ordonanță, Curtea a răspuns unor critici similare celor formulate în prezenta cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței mai sus menționate, soluțiile pronunțate de Curte cu acele prilejuri, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin.(2), art. 6, 8 și 10 din această ordonanță, excepție invocată de Anna-Maria Manea în Dosarul nr. 909/212/2007 al Judecătorei Constanța, de Societatea Comercială „Lactis” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 9.300/245/2007 al Judecătorei Iași și de Societatea Comercială „Aventura Comimpex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.479/303/2007 al Judecătorei Sectorului 6 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 februarie 2008.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea Legii muntelui nr. 347/2004

Având în vedere:

— obligațiile ce revin României ca urmare a angajamentelor asumate în cadrul Tratatului de aderare la Uniunea Europeană;

— prevederile Regulamentului Consiliului Uniunii Europene (CE) nr. 1.290/2005 privind finanțarea politicii agricole comune, ale Regulamentului Consiliului Uniunii Europene nr. 1.698/2005 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat de Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) și ale Regulamentului Comisiei (CE) nr. 1.974/2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.698/2005;

— existența unor dispoziții redundante, respectiv ale art. 9, ale art. 12—14 și ale art. 15 alin. (2) și (3) din Legea muntelui nr. 347/2004, care afectează implementarea măsurilor 211 „Sprijin pentru Zona montană defavorizată” și 214 „Plăți de agro-mediu” din Programul național de dezvoltare rurală 2007—2013, de la data aprobării acestuia;

— lansarea Programului național de dezvoltare rurală 2007—2013 în primul trimestru al anului 2008;

— că situația extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, este reprezentată de posibilitatea pierderii alocării financiare comunitare acordate din FEADR pentru măsurile 211 „Sprijin pentru Zona montană defavorizată” și 214 „Plăți de agro-mediu” din Programul național de dezvoltare rurală 2007—2013,

se impune modificarea în regim de urgență a cadrului legal prin măsuri apreciate ca reprezentând o situație extraordinară. În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea muntelui nr. 347/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 26 iulie 2004, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Zona montană a României constituie un teritoriu de interes național special economic, social și de mediu.

(2) Prezenta lege reglementează modalitățile de dezvoltare și protecție a zonei montane prin punerea în valoare a resurselor, pentru stabilizarea populației, creșterea puterii economice la nivel local și național, în condițiile păstrării echilibrului ecologic și protecției mediului natural.

(3) Zona montană, prin limitarea considerabilă a posibilităților de utilizare a terenului agricol, din cauza condițiilor de altitudine sau de altitudine și pantă, este considerată defavorizată.

(4) Zona montană este delimitată potrivit prevederilor Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 355/2007

privind aprobarea criteriilor de încadrare, delimitării și listei unităților administrativ-teritoriale din zona montană defavorizată, până la intrarea în vigoare a Deciziei Comisiei Europene prin care se aprobă Programul național pentru dezvoltare rurală 2007—2013.”

2. La articolul 2, alineatele (2) și (3) vor avea următorul cuprins:

„(2) Obiectivele dezvoltării durabile a zonei montane se realizează prin Agenția Națională a Zonei Montane, structură specializată a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, și prin structurile specializate din cadrul direcțiilor pentru agricultură și dezvoltare rurală județene.

(3) Structurile prevăzute la alin. (2) colaborează cu autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și cu organizațiile neguvernamentale care au ca obiect de activitate dezvoltarea durabilă a zonei montane.”

3. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Politica montană are ca scop valorificarea durabilă a resurselor muntelui și contribuie prin menținerea utilizării agricole a terenurilor la conservarea spațiului rural, precum și la salvagardarea și promovarea metodelor de exploatare durabilă prin măsuri de conservare a peisajului și a biodiversității și de dezvoltare a activităților economice specifice acestei zone.

(2) În concordanță cu orientările strategice comunitare pentru politica de dezvoltare rurală și în conformitate cu principiile stabilite prin Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1.698/2005 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală, obiectivele specifice ale acestei politici vizează:

a) valorificarea optimă a resurselor agricole, piscicole, forestiere, energetice, industriale, artisanale, turistice și culturale specifice, existente pe teritoriul unei localități sau pe un anumit areal ce se constituie ca o entitate naturală în zona montană;

b) diversificarea activităților economice și de producție din zona montană, fără deteriorarea echilibrului ecologic sau degradarea mediului natural;

c) integrarea activităților lucrative la nivel de producător sau prin asocierea producătorilor pentru aplicarea unei politici montane competitive;

d) recunoașterea existenței obiective a condițiilor naturale speciale și a dreptului comunităților din zona montană la o dezvoltare specifică;

e) dezvoltarea și ridicarea calității vieții din zona montană;

f) asigurarea unui management performant la nivelul cerințelor Uniunii Europene și al convențiilor la care România este parte, a rețelei ecologice a ariilor naturale protejate prin protecția și conservarea ariilor naturale protejate, a florei și faunei sălbatice și utilizarea durabilă a resurselor naturale disponibile în limitele potențialului biologic natural de regenerare a acestora.

(3) Politica montană va fi corelată cu documentațiile de planificare teritorială relevante: liniile directoare ale conceptului, prevederile secțiunilor Planului de amenajare a teritoriului național și Planului de amenajare a teritoriului zonal regional.”

4. La articolul 4, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin structurile sale specializate în dezvoltarea durabilă a zonei montane, asigură:

a) aplicarea strategiei și politicilor Guvernului în domeniul dezvoltării și protecției populației și mediului montan din România;

b) colaborarea cu ministerele, cu alte organe ale administrației publice centrale și cu autoritățile administrației publice locale în vederea implementării planurilor de acțiune specifice în parteneriate teritoriale;

c) inițierea și elaborarea de proiecte de acte normative privind zona montană, precum și de proiecte și programe de dezvoltare agricolă, rurală și integrate pentru zona montană;

d) monitorizarea implementării programelor și proiectelor de dezvoltare durabilă în zona montană, inclusiv sprijinirea înființării și bunei funcționări a organizațiilor profesionale ale agricultorilor de munte, a cooperativelor de producători și a altor forme de asociere;

e) reprezentarea intereselor din zona montană în raport cu alte instituții și organisme naționale, precum și ale României în raporturile internaționale;

f) coordonarea tehnică, metodologică și monitorizarea activităților agricole și neagricole din zona montană.”

5. La articolul 4, alineatul (4) se abrogă.**6. Articolul 5 va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — (1) Reprezentarea intereselor producătorilor agricoli din zona montană și exercitarea de servicii și activități proprii de aprovizionare, colectare, prelucrare și valorificare a materiilor prime se vor asigura prin organizarea unor forme de asociere proprii, cu sprijinul structurilor specializate ale Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

(2) Autoritățile administrației publice locale din localitățile în care își au sediul asociațiile producătorilor agricoli din zona montană pun la dispoziția acestora, în condițiile legii, diverse active disponibile pentru sediile acestora, în scopul desfășurării activității, inclusiv pentru organizarea unor depozite sau a altor activități de producție, comerț ori activități cu caracter social.”

7. La articolul 6, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Învățământul agromontan se poate realiza și în cadrul sistemului de formare profesională continuă, prin organizarea de școli de arte și meserii cu profil de agricultură montană și turism montan, a căror bază materială va include ferme didactice, conform legii, organizate ca exploatații agroturistice montane de referință. Proiectele de investiții pentru fermele agroturistice didactice și dotările aferente vor fi avizate de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, printr-o procedură aprobată prin ordin comun.”

8. Articolul 9 se abrogă.**9. Articolul 10 va avea următorul cuprins:**

„Art. 10. — La întocmirea proiectelor și planurilor de management al ariilor naturale și construite protejate din zona montană vor fi luate în considerare documentațiile de planificare teritorială relevante și vor fi implicați experți atestați în domeniul planificării urbane și teritoriale.”

10. Articolele 11—14 se abrogă.**11. Articolul 15 va avea următorul cuprins:**

„Art. 15. — Atribuirea în folosință a pășunilor din zona montană, aflate în administrarea consiliilor locale, se face prin contract pentru cel puțin 6 ani consecutivi, cu drept de prelungire, aceluiași grup de agricultori sau aceluiași persoane fizice.”

12. Articolul 18 va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Persoanele fizice și asociațiile familiale autorizate potrivit legii, care desfășoară activități de turism în structuri de primire de tipul pensiunilor și fermelor agroturistice, beneficiază de acordarea de către consiliile locale a unor suprafețe din terenurile disponibile, în condițiile legii, în vederea construirii, dezvoltării și exploatarei pensiunilor și gospodăriilor agroturistice.”

13. Articolul 19 se abrogă.

Art. II. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă următoarele acte normative:

a) Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale și al ministrului administrației și internelor nr. 328/321/2004 pentru aprobarea delimitării municipiilor, orașelor și comunelor din zona montană, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 19 august 2004, cu modificările ulterioare;

b) Hotărârea Guvernului nr. 949/2002 pentru aprobarea criteriilor de delimitare a zonei montane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 10 septembrie 2002.

Art. III. — Legea muntelui nr. 347/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 26 iulie 2004, cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dacian Cioloș
p. Ministrul internelor și reformei administrative,
Paul Victor Dobre,
secretar de stat
Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 27 februarie 2008.
Nr. 21.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

REGULAMENT

privind aprobarea utilizării abordării standard ori a abordării standard alternative, pentru riscul operațional

Având în vedere prevederile art. 138 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, și ale art. 10 și 13 din Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006 privind determinarea cerințelor minime de capital ale instituțiilor de credit și ale firmelor de investiții pentru riscul operațional, aprobat prin Ordinul Băncii Naționale a României și al Comisiei Valorilor Mobiliare nr. 21/118/2006,

în temeiul prevederilor art. 420 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, precum și ale art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

Banca Națională a României emite următorul regulament:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezentul regulament stabilește cerințele ce trebuie respectate în vederea acordării de către Banca Națională a României a aprobării de utilizare a abordării standard ori a abordării standard alternative, pentru riscul operațional, precum și documentația solicitată instituțiilor de credit în acest scop.

(2) Prezentul regulament se aplică instituțiilor de credit, persoane juridice române, precum și sucursalelor din România ale instituțiilor de credit din state terțe.

Art. 2. — Termenii și expresiile utilizate în prezentul regulament au semnificațiile prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, și în Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006.

Art. 3. — Dispozițiile privind abordarea standard din prezentul regulament se aplică atât instituțiilor de credit care intenționează să utilizeze abordarea standard, cât și instituțiilor de credit care intenționează să utilizeze abordarea standard alternativă.

CAPITOLUL II

Cerințe în vederea acordării aprobării

Art. 4. — O instituție de credit care intenționează să determine cerința de capital pentru riscul operațional potrivit abordării standard trebuie să solicite Băncii Naționale a României aprobare pentru utilizarea abordării, cu precizarea momentului de la care dorește utilizarea acesteia.

Art. 5. — (1) În vederea obținerii aprobării de utilizare a abordării standard din partea Băncii Naționale a României, instituțiile de credit trebuie să furnizeze odată cu cererea de aprobare următoarele documente:

a) un document în care să fie descris procesul de autoevaluare și să fie prezentate concluziile acestuia, prin care să se certifice respectarea de către instituția de credit a cerințelor specifice pentru abordarea standard, respectiv a prevederilor secțiunii a 2-a, precum și ale secțiunii a 3-a din capitolul II al Regulamentului Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006, precum și un raport de audit intern;

b) documentația prin care sunt stabilite procedurile menite să asigure respectarea prevederilor art.11 din Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006, precum și politicile și criteriile instituției

de credit pentru încadrarea activităților pe cele 8 linii prevăzute în anexa nr.1 la același regulament;

c) formularul 13 OPR — Riscul operațional prevăzut în anexa nr.1 la Ordinul Băncii Naționale a României nr. 12/2007 privind raportarea cerințelor minime de capital pentru instituțiile de credit completat, însoțit de prezentarea modalității în care sunt determinați indicatorii relevanți pentru liniile de activitate;

d) o notă în care să se specifice, dacă este cazul, momentul de la care instituția de credit a început folosirea abordării standard pentru scopuri interne.

(2) Instituțiile de credit trebuie să comunice Băncii Naționale a României persoana responsabilă cu menținerea relației cu Banca Națională a României și înlocuitorul acesteia.

Art. 6. — (1) Documentul prin care se face certificarea, menționat la art. 5 alin. (1) lit. a), trebuie să fie semnat de o persoană autorizată să angajeze instituția de credit.

(2) Documentul prevăzut la alin. (1) este necesar inclusiv în cazul în care Banca Națională a României efectuează o evaluare proprie pentru a stabili dacă instituția de credit este conformă cu cerințele impuse prin Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006 pentru abordarea standard.

Art. 7. — (1) În cadrul procesului de autoevaluare trebuie avute în vedere aspectele la care se face referire în cadrul capitolului III, aspecte ce vor fi vizate în cadrul documentului prevăzut la art. 5 alin. (1) lit. a).

(2) În măsura în care este necesar, autoevaluarea poate fi realizată cu sprijinul echipelor de auditori externi.

(3) La întocmirea raportului de audit intern prevăzut la art. 5 alin. (1) lit. a) vor fi avute în vedere adecvarea sistemului de administrare a riscului operațional și a procesului de autoevaluare, fiind urmărită conformitatea cu cerințele specifice.

Art. 8. — (1) În cazul în care o instituție de credit persoană juridică română este societate-mamă și la nivelul grupului se intenționează utilizarea abordării standard pentru determinarea cerinței de capital pentru riscul operațional, cererea de aprobare la nivel de grup trebuie depusă de către instituția de credit-mamă la Banca Națională a României.

(2) În cazul în care o instituție de credit persoană juridică română este filială a unei instituții de credit-mamă la nivelul Uniunii Europene, iar la nivelul grupului se intenționează utilizarea abordării standard pentru determinarea cerinței de capital pentru riscul operațional, instituția de credit persoană juridică română trebuie să solicite aprobarea Băncii Naționale a României, chiar dacă instituția de credit-mamă a depus deja o cerere scrisă în acest sens pentru întregul grup la autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea ei.

(3) În cazurile indicate la alin. (2), Banca Națională a României poate accepta, de la caz la caz, ca autoevaluarea să fie realizată la nivel de grup, și nu la nivel individual, dacă este respectat principiul proporționalității, respectiv dacă dimensiunea și complexitatea activităților derulate de filială sunt adecvat considerate în cadrul analizei grupului.

(4) Instituțiile de credit vor comunica Băncii Naționale a României, odată cu informațiile furnizate potrivit art. 5, structura grupului din care fac parte, autoritățile competente responsabile de supravegherea membrilor acestuia, precum și abordările utilizate de aceștia.

Art. 9. — (1) Cererea de aprobare depusă de instituțiile de credit va fi însoțită de informații exacte și complete, furnizate Băncii Naționale a României.

(2) Instituțiile de credit sunt responsabile de îndeplinirea cerințelor prevăzute la alin. (1).

(3) În cazul în care informațiile furnizate odată cu cererea de aprobare devin inexacte sau incomplete în mod semnificativ în raport de activitatea băncii, instituția de credit trebuie să notifice Banca Națională a României asupra acestui fapt și să furnizeze informații actualizate.

Art. 10. — (1) Instituția de credit trebuie să transmită Băncii Naționale a României orice documente suplimentare solicitate de aceasta.

(2) În cazul în care instituția de credit apreciază că documentele suplimentare de care dispune prezintă un grad ridicat de relevanță în vederea acordării de către Banca Națională a României a aprobării de aplicare a abordării standard pentru determinarea cerinței de capital pentru riscul operațional, le poate transmite împreună cu documentele solicitate la art. 5.

Art. 11. — Instituțiile de credit care nu mai îndeplinesc cerințele specifice suplimentare pentru abordarea standard alternativă, dar sunt conforme cu cerințele specifice pentru abordarea standard, vor aplica abordarea standard în vederea determinării cerinței de capital pentru riscul operațional, urmând să notifice în scris Banca Națională a României în acest sens, fără însă a mai furniza alături de notificare documentele și informațiile solicitate la art. 5.

Art. 12. — Banca Națională a României va notifica instituțiilor de credit acordarea aprobării pentru utilizarea abordării standard. Notificarea de aprobare poate cuprinde cerințe suplimentare cu care instituțiile de credit trebuie să se conformeze până la data de la care raportează cerința de capital pentru riscul operațional potrivit abordării standard.

CAPITOLUL III

Aspecte ce trebuie avute în vedere de către instituțiile de credit în cadrul autoevaluării

Art. 13. — Instituția de credit comunică Băncii Naționale a României definiția stabilită pe plan intern pentru riscul operațional, precum și aprecierea conformității acesteia cu definiția de la art. 2 alin. (2) lit. c) din Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006.

Art. 14. — (1) Autoevaluarea va avea în vedere politicile și criteriile stabilite de instituția de credit în vederea încadrării activităților pe cele 8 linii prevăzute în anexa nr. 1 la Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006, cu accent pe gradul de conformitate al acestora cu pct. 2 și principiile redate în pct. 3 din anexa nr. 2 la același regulament.

(2) Autoevaluarea va avea în vedere politicile și criteriile stabilite de instituția de credit în vederea determinării indicatorilor relevanți pentru cele 8 linii de activitate prevăzute în anexa nr.1 la Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006, cu accent pe gradul de conformitate al acestora cu principiile redate în anexa nr. 2 pct. 3, precum și abordarea instituției de credit cu privire la supunerea procesului de alocare a indicatorului relevant pe linii de activitate, examinării independente.

Art. 15. — În ceea ce privește cerințele specifice calitative pentru abordarea standard, procesul de autoevaluare va avea în vedere adecvarea sistemului de evaluare și administrare a riscului operațional al instituției de credit, cu responsabilități clare

și bine definite, cu accent pe gradul de conformitate cu cerințele specifice pentru abordarea standard prevăzute la art. 11 din Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006.

Art. 16. — Pentru obținerea aprobării de aplicare a abordării standard alternative, în cadrul procesului de autoevaluare vor fi avute în vedere, suplimentar celor indicate la art. 14—15, dispozițiile art. 13 din Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 24/29/2006, inclusiv justificarea modului în care utilizarea abordării standard alternative conduce la o evaluare mai justă a riscului operațional la care este expusă instituția de credit.

CAPITOLUL IV

Sancțiuni și dispoziții tranzitorii

Art. 17. — Instituțiile de credit care au exercitat opțiunea prevăzută de art. 5 din Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

Mugur Constantin Isărescu

București, 18 februarie 2008.

Nr. 5.

nr. 13/18/2006 privind determinarea cerințelor minime de capital pentru instituțiile de credit și firmele de investiții, aprobat prin Ordinul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 10/107/2006, și care intenționează să determine cerința de capital pentru riscul operațional potrivit abordării standard trebuie să utilizeze abordarea de bază până la obținerea aprobării Băncii Naționale a României.

Art. 18. — Constatarea de către Banca Națională a României în cadrul verificărilor întreprinse a unor neconcordanțe semnificative în informațiile furnizate de instituțiile de credit, respectiv în concluziile procesului de autoevaluare, conduce la refuzul acordării aprobării de utilizare a abordării standard pentru determinarea cerinței de capital pentru riscul operațional.

ACTE ALE COLEGIULUI NAȚIONAL AL ASISTENȚILOR SOCIALI

COLEGIUL NAȚIONAL AL ASISTENȚILOR SOCIALI

CODUL DEONTOLOGIC al profesiei de asistent social

În temeiul dispozițiilor art. 27 lit. a) din Legea nr. 466/2004 privind Statutul asistentului social și ale art. 7 alin. (2) lit. g) din Regulamentul de organizare și funcționare al Colegiului Național al Asistenților Sociali,

Consiliul național al Colegiului Național al Asistenților Sociali a adoptat prezentul cod deontologic al profesiei de asistent social.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Codul deontologic al profesiei de asistent social, denumit în continuare *cod*, stabilește normele obligatorii de conduită profesională a asistenților sociali, respectiv a membrilor Colegiului Național al Asistenților Sociali din România, denumit în continuare *Colegiu*.

(2) Codul are ca scop reglementarea principiilor și regulilor de conduită a asistenților sociali pentru a preveni apariția unor situații care ar putea afecta reputația și buna practică a acestora, dezvoltarea și consolidarea Colegiului, precum și imaginea corpului profesional al asistenților sociali în general.

Art. 2. — Codul reglementează relațiile profesionale ale asistenților sociali și stabilește standardele de conduită a acestora în relațiile cu beneficiarii, membrii corpului profesional, precum și cu alte categorii de profesioniști.

Art. 3. — (1) Respectarea întocmai a prevederilor prezentului cod constituie o obligație profesională pentru fiecare asistent social.

(2) Desfășurarea activităților de asistență socială se va realiza numai în condițiile prezentului cod și ale legislației în vigoare.

Art. 4. — (1) Colegiul poate acționa pentru tragerea la răspundere disciplinară a asistenților sociali care încalcă normele imperative privind cadrul legal al exercitării profesiei de asistent social, precum și pentru tragerea la răspundere penală, civilă, administrativă sau de altă natură, după caz.

(2) Colegiul poate sesiza organele în drept cu privire la practicarea profesiei de asistent social de către o persoană care nu a obținut titlul profesional de asistent social, în condițiile legii.

CAPITOLUL II

Principii generale profesionale

Art. 5. — Asistentul social are obligația de a-și exercita profesia potrivit prevederilor legale în vigoare privind exercitarea profesiei de asistent social, precum și ale normelor profesionale specifice din domeniul asistenței sociale.

Art. 6. — Asistentul social este obligat să promoveze și să respecte valorile profesiei, metodologia exercitării profesiei, precum și ghidurile de bună practică în domeniu, aprobate de

Colegiu, asigurând în acest mod realizarea calității actului profesional.

Art. 7. — Asistentul social trebuie să își îmbogățească permanent cunoștințele profesionale și să caute în mod consecvent să își ridice standardele de calitate ale exercitării profesiei, precum și în domeniul cercetării, semnalând autorității profesionale practicile ilicite în domeniu, precum și pe cele care încalcă dispozițiile prezentului cod.

CAPITOLUL III

Independența profesională și responsabilitatea asistentului social

Art. 8. — (1) Asistentul social își desfășoară activitatea pe baza principiului independenței profesionale, care îi conferă dreptul de inițiativă și decizie în exercitarea actului profesional, cu asumarea deplină a răspunderii pentru calitatea acestuia.

(2) Independența asistentului social nu poate prejudicia în niciun fel interesele beneficiarului serviciului profesional.

Art. 9. — Asistentul social pledează pentru condiții de viață care să conducă la satisfacerea nevoilor umane de bază și promovează valorile sociale, economice, politice și culturale, compatibile cu principiile justiției sociale.

Art. 10. — Asistentul social este obligat să își exercite profesiunea cu responsabilitate, în conformitate cu competențele corespunzătoare treptelor de competență profesională dobândite, prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul cod.

Art. 11. — Actul profesional al asistentului social se exercită în mod obligatoriu olograf, cu precizarea numelui, prenumelui și codului alocat din Registrul Național al Asistenților Sociali, Partea I, precum și prin aplicarea parafei profesionale individuale.

Art. 12. — Asistentul social prestează numai categoriile de servicii de asistență socială specifice tipului de intervenție și beneficiarului serviciilor, potrivit ghidurilor de bună practică în domeniul asistenței sociale, precum și normelor metodologice privind exercitarea profesiei de asistent social, aprobate de Colegiu, în condițiile legii.

Art. 13. — Pentru serviciile de asistență socială prestate în relațiile contractuale stabilite cu beneficiarul acestora, asistentul social, indiferent de forma de exercitare a profesiei, beneficiază de un salariu sau onorariu negociat în mod liber cu beneficiarii serviciilor prestate sau cu furnizorii de servicii de asistență socială ori cu altă entitate angajatoare în cadrul cărora activează, după caz.

Art. 14. — (1) Asistentul social are următoarele responsabilități sociale:

a) să pledeze pentru îmbunătățirea condițiilor sociale în vederea satisfacerii nevoilor umane de bază și promovării justiției sociale;

b) să acționeze pentru a facilita accesul la servicii specifice și posibilitatea de a alege pentru persoanele vulnerabile, dezavantajate sau aflate în dificultate;

c) să promoveze condițiile care încurajează respectarea diversității sociale și culturale;

d) să promoveze politicile și practicile care încurajează conștientizarea și respectarea diversității umane;

e) să faciliteze și să informeze publicul în legătură cu participarea la viața comunitară și schimbările sociale care intervin;

f) să asigure servicii profesionale în situații de urgență, în condițiile legii și ale normelor privind exercitarea profesiei de asistent social;

g) să recunoască importanța fundamentală a relațiilor interumane și să le promoveze în practica profesională, încurajând relațiile dintre persoane cu scopul de a promova, reface, menține și/sau îmbunătăți calitatea vieții;

h) să se asigure de respectarea drepturilor fundamentale ale omului și de aplicarea legislației internaționale la care România a aderat.

(2) Asistentul social tratează toate cazurile date spre asistare, în funcție de concluziile evaluării riscului, nevoilor și resurselor.

(3) Asistentul social va trata cu prioritate cazurile minorilor aflați în dificultate, fiind activat în mod automat principiul interesului superior al acestora, în condițiile Convenției ONU cu privire la drepturile copilului, în acest sens având obligația de a se autosesiza.

(4) Asistenții sociali vor avea în vedere întotdeauna că propriul lor comportament reprezintă un model pentru membrii comunității, acționând în consecință.

CAPITOLUL IV

Obligații față de profesia de asistent social

Art. 15. — Asistentul social contribuie la promovarea profesiei de asistent social, precum și la susținerea spiritului de breaslă.

Art. 16. — În vederea asigurării standardelor de integritate profesională, asistentul social este obligat:

a) să promoveze și să mențină standardele de calitate în practica profesională;

b) să promoveze și să dezvolte valorile și etica profesională, baza de cunoștințe și misiunea profesiei de asistent social;

c) să protejeze integritatea profesională a asistenților sociali prin conferințe, studii, cercetare, analiză, activități de predare, consultanță, expuneri în cadrul comunităților, prin participarea activă în cadrul organizației profesionale, precum și prin alte acțiuni de eficientizare a activității profesionale.

Art. 17. — În spiritul promovării demnității profesiei, asistentul social se va preocupa permanent ca partenerii, asociații și/sau angajații săi să nu lezeze drepturile persoanelor cu care interacționează în actul profesional, să nu diminueze încrederea publică în profesionalismul, onestitatea și responsabilitatea membrilor Colegiului, precum și pentru a preveni și elimina practicarea ilegală a profesiei de asistent social, sesizând în acest sens Colegiul.

CAPITOLUL V

Obligații față de beneficiari

Art. 18. — (1) Relațiile asistentului social cu beneficiarii serviciilor sale profesionale se bazează pe onestitate și confidențialitate, asistentul social având obligația de a informa beneficiarii asupra problemelor specifice și cheltuielilor probabile pe care le implică prestarea serviciilor de asistență socială.

(2) Asistentul social are obligația de a informa beneficiarul — persoană fizică sau persoană juridică — în timp util asupra oricăror modificări intervenite în legătură cu prestația sa, care ar putea influența calitatea, costurile sau termenele de prestare a serviciilor.

(3) Asistentul social întreprinde toate măsurile care să îi permită întreruperea, la nevoie, a relațiilor contractuale cu acei beneficiari sau cu acei angajatori care, prin cerințele sau atitudinea lor pe parcursul desfășurării activităților contractate, generează situații incompatibile.

Art. 19. — (1) Respectarea principiului autodeterminării obligă asistentul social să nu decidă în numele beneficiarului.

(2) Asistentul social sprijină beneficiarii pentru identificarea și dezvoltarea resurselor în vederea alegerii celei mai bune opțiuni și acordă toată atenția necesară intereselor celorlalte părți implicate în activitatea de asistență socială.

(3) Asistentul social poate limita drepturile beneficiarilor la autodeterminare atunci când acesta consideră că acțiunile prezente și/sau viitoare ale beneficiarilor prezintă un risc pentru ei înșiși și/sau pentru alte persoane.

Art. 20. — (1) Asistentul social va furniza serviciile de asistență socială beneficiarilor numai în contextul unei relații profesionale contractuale și al consimțământului informat al beneficiarului, după caz.

(2) În cazul în care beneficiarii serviciilor de asistență socială nu au capacitatea de a-și exprima în scris consimțământul sau de a contracta, asistentul social trebuie să protejeze interesele beneficiarului serviciului său, urmărind obținerea consimțământului scris al reprezentantului legal al acestuia, după caz.

Art. 21. — (1) Asistentul social utilizează un limbaj clar și adecvat pentru a informa beneficiarii serviciilor de asistență socială despre scopul, riscurile și limitele serviciilor, costurile legate de serviciul respectiv, alternativele existente, dreptul beneficiarilor de a refuza sau de a rezilia relațiile contractuale stabilite, precum și despre perioada pentru care sunt încheiate raporturile contractuale de asistență socială.

(2) În situațiile în care beneficiarul serviciilor de asistență socială nu înțelege sau are dificultăți în a înțelege limbajul utilizat în practică, asistentul social trebuie să se asigure că acesta a înțeles condițiile prezentate, în acest sens asigurând beneficiarului o explicație detaliată, direct sau prin intermediul unui translator/interpret, după caz.

Art. 22. — Asistentul social informează beneficiarii serviciilor de asistență socială cu privire la limitele și riscurile furnizării de servicii prin intermediul tehnicii de calcul și de comunicare moderne, solicitând acordul scris al acestora pentru orice înregistrare audio și video, precum și pentru prezența unei terțe persoane, în calitate de observator sau supervisor.

Art. 23. — Pentru a asigura o intervenție competentă, asistentul social are dreptul și obligația de a asigura și de a utiliza servicii și tehnici specializate de intervenție, în condițiile respectării obligației de formare profesională continuă, potrivit legii.

Art. 24. — (1) Asistentul social prestează serviciile profesionale în concordanță cu specificul cultural al beneficiarilor, adaptându-se diversității culturale prin cunoașterea, înțelegerea, acceptarea și valorizarea modelelor culturale existente.

(2) Asistentul social trebuie să dețină cunoștințe de bază despre mediul cultural și caracteristicile grupului sau comunității din care fac parte beneficiarii serviciilor de asistență socială.

(3) Formarea profesională a asistentului social îi permite acestuia înțelegerea diversității sociale și culturale privind etnia, religia, sexul și/sau orientarea sexuală, vârsta, statutul marital, convingerile politice și religioase sau dizabilitățile mentale ori fizice ale beneficiarului.

Art. 25. — (1) Asistentul social evită conflictele de interese în exercitarea profesiei și promovează o abordare imparțială a situațiilor profesionale.

(2) Asistentul social informează beneficiarul despre posibilele conflicte de interese și intervine, după caz, în prevenirea sau rezolvarea acestora.

(3) În anumite cazuri, protejarea beneficiarului poate conduce la încheierea relației profesionale și orientarea clientului către un alt profesionist sau către un alt serviciu care să corespundă nevoii acestuia.

(4) Asistentul social nu folosește relația profesională cu beneficiarul serviciilor sale profesionale pentru obținerea de avantaje sau alte beneficii de orice natură în interes personal.

(5) Asistentul social este obligat să atenueze sau să prevină conflictele de interese existente sau posibile.

Art. 26. — (1) Asistentul social se bazează în activitatea profesională pe principiile respectării și apărării intimității beneficiarului, confidențialității acestuia, precum și pe principiul utilizării responsabile a informațiilor obținute în timpul exercitării profesiei sau în legătură cu aceasta.

(2) Asistentul social nu poate solicita informații despre viața privată a beneficiarului serviciilor sale, decât în cazul în care acestea sunt relevante pentru intervenție, asistentul social având obligația păstrării confidențialității în privința acestora.

(3) În anumite situații, asistentul social poate dezvălui informații confidențiale, cu acordul beneficiarilor sau ai reprezentanților legali ai acestora, după caz.

(4) Asistenții sociali pot dezvălui informații confidențiale fără acordul beneficiarilor, în condițiile legii și ale actelor normative adoptate în vederea executării acestora sau atunci când nedezvăluirea acestora ar pune în pericol viața, integritatea fizică a beneficiarilor sau a altor persoane.

(5) Asistentul social informează beneficiarii serviciilor de asistență socială despre încălcarea confidențialității informațiilor pe care le dețin în legătură cu aceștia, motivația avută în vedere, precum și despre posibilele consecințe, în condițiile legii.

(6) Asistentul social trebuie să păstreze confidențialitatea asupra identității beneficiarilor, atunci când acesta prezintă informații în mass-media, în condițiile legii.

Art. 27. — În cazul în care autoritățile publice competente solicită, pe cale legală, informații despre un anumit caz sau atunci când sunt puse în pericol interesele legitime, viața ori integritatea beneficiarilor, asistentul social poate dezvălui informațiile cerute, în condițiile legii.

Art. 28. — (1) Accesul la documentele beneficiarilor și transferul acestora se realizează astfel încât să se asigure protecția deplină a informațiilor confidențiale conținute.

(2) Accesul la documentele beneficiarilor este permis profesioniștilor care lucrează în echipa pluridisciplinară, supervisorilor sau coordonatorilor activității profesionale de asistență socială, precum și altor persoane autorizate în condițiile legii.

(3) La cerere, beneficiarii au acces la informații din propriile dosare, în măsura în care asistentul social apreciază că acestea servesc intereselor lor și nu prejudiciază alte persoane.

(4) La încheierea serviciilor, asistentul social are responsabilitatea de a arhiva dosarele clienților pentru a asigura accesul la informație în viitor și protecția informațiilor confidențiale.

Art. 29. — (1) Contactele fizice între asistenții sociali și beneficiarii serviciilor de asistență socială trebuie evitate în cazul în care se constată că acest lucru îi prejudiciază în vreun fel pe aceștia.

(2) Asistentul social care se angajează în contacte fizice cu beneficiarii trebuie să aibă responsabilitatea de a stabili limite adecvate diferențelor culturale, în condițiile legii.

(3) Asistentul social nu poate întreține relații sexuale cu beneficiarii serviciilor de asistență socială sau cu rudele acestuia, pe toată durata prestării serviciilor profesionale către aceștia.

(4) Asistentul social nu manifestă față de beneficiarii actului său profesional comportamente verbale sau fizice de natură sexuală, menite a fi înțelese ca avansuri sexuale sau solicitări de favoruri sexuale.

Art. 30. — Asistentul social folosește un limbaj adecvat și respectuos față de client și evită folosirea termenilor care pot aduce prejudicii persoanelor, grupurilor sau comunităților.

Art. 31. — (1) Asistentul social va asigura continuitatea serviciilor în cazul în care acestea sunt întrerupte de factori cum ar fi: transferul, boala, indisponibilitatea temporară etc.

(2) Asistentul social poate finaliza relația profesională cu beneficiarii, precum și serviciile oferite acestora atunci când acestea nu mai răspund nevoilor și intereselor acestora.

(3) Asistentul social se asigură că finalizarea relației profesionale cu beneficiarii și a serviciilor oferite este un proces planificat, asupra căruia beneficiarii dețin toate informațiile necesare.

CAPITOLUL VI

Obligații față de membrii corpului profesional

Art. 32. — (1) Relațiile dintre asistenții sociali se bazează întotdeauna, indiferent de interesele personale sau ale persoanelor pe care le asistă, pe respect profesional reciproc.

(2) Asistentul social își construiește reputația profesională numai pe baza competenței sale profesionale, fără a folosi mijloace de reclamă sau alte mijloace comerciale, altele decât cele prevăzute de lege.

Art. 33. — (1) Concurența profesională între asistenții sociali se bazează numai pe competența și calitatea serviciilor profesionale oferite beneficiarilor.

(2) Sunt interzise și sunt considerate acte de concurență profesională neloială următoarele acțiuni:

a) tentativa sau acțiunea de denigrare sau de discreditare a asistenților sociali în scopul atragerii beneficiarilor de servicii de asistență socială;

b) practicarea profesiei sub standardele de calitate stabilite prin ghidurile de bună practică în domeniu sau prin normele privind exercitarea profesiei de asistent social, precum și prin stabilirea unor onorarii derizorii având ca scop atragerea beneficiarilor serviciilor de asistență socială;

c) utilizarea unor mijloace de presiune sau a funcției deținute în vederea atragerii beneficiarilor serviciilor psihologice sau în alt scop personal;

d) utilizarea oricăror informații de specialitate nepublicate sau neoficiale, la care asistentul social a avut acces pe diferite căi, în scopul obținerii de avantaje personale.

Art. 34. — (1) Orice litigiu între asistenți sociali cu privire la exercitarea profesiunii de asistent social trebuie comunicat imediat pentru conciliere Colegiului.

(2) Comisia de deontologie profesională are competența analizării situației de litigiu create, precum și desfășurării tuturor actelor necesare concilierii, înainte de sesizarea altor instanțe.

CAPITOLUL VII

Obligațiile asistentului social în relațiile cu instituțiile publice

Art. 35. — Asistentul social, salariat sau membru al unor comisii sau organisme de specialitate ale unor instituții publice, nu va divulga și nu va folosi în scopul obținerii de avantaje materiale personale, familiale sau de grup informații de specialitate care nu au fost făcute publice.

Președintele Colegiului Național al Asistenților Sociali din România,
Florian Valeriu Sălăjeanu

București, 14 decembrie 2007.

Nr. 1.

Art. 36. — Asistentul social, salariat sau membru al unor comisii ori organisme publice sau tehnice de analiză ori decizie, nu se poate pronunța asupra unor acte sau documentații la a căror realizare este implicat personal.

Art. 37. — Asistentul social nu va oferi avantaje materiale sau de orice altă natură unui funcționar public, cu intenția de a influența o decizie de care este interesat.

Art. 38. — Asistentul social care își desfășoară activitatea în cadrul unei instituții a administrației publice, în învățământ sau participă în diverse foruri decizionale ori de jurizare nu va accepta avantaje materiale sau de orice natură oferite pentru a influența decizia sa.

CAPITOLUL VIII

Sancțiunile disciplinare

Art. 39. — (1) Încălcarea de către asistenții sociali a dispozițiilor prevăzute în prezentul cod constituie abatere disciplinară.

(2) În urma realizării cercetării disciplinare, Comisia de deontologie profesională și organele de conducere ale Colegiului, după caz, apreciază gravitatea fiecărui caz de încălcare a dispozițiilor prezentului cod.

(3) Sancțiunile disciplinare aplicabile asistenților sociali sunt prevăzute în art. 20 alin. (2) lit. a)—d) din Regulamentul de organizare și funcționare al Colegiului Național al Asistenților Sociali.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 40. — (1) De la data adoptării prezentului cod se abrogă orice altă dispoziție contrară, în condițiile legii.

(2) De la data adoptării prezentului cod autoritățile publice, alte persoane juridice sau entități specializate care au încadrat asistenți sociali vor aduce la cunoștința acestora prevederile prezentului cod.

(3) Prezentul cod a fost adoptat în executarea Legii nr. 466/2004 privind Statutul asistentului social, pentru detalierea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale privind deontologia profesiei de asistent social.

Art. 41. — Punerea în aplicare a prezentului cod se realizează sub aspect procedural potrivit dispozițiilor procedurale prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul cod.

Art. 42. — Prezentul cod se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXA Nr. 1

TREPTLE DE COMPETENȚĂ PROFESIONALĂ ale profesiei de asistent social

În conformitate cu dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea nr. 466/2004 privind Statutul asistentului social și ale actelor cu caracter normativ aprobate de către Colegiul Național al Asistenților Sociali în aplicarea unitară și detalierea dispozițiilor legii, pentru punerea în executare a acesteia, treptele de competență profesională sunt:

- a) asistent social debutant;
- b) asistent social practicant;
- c) asistent social specialist;
- d) asistent social principal.

DISPOZIȚII PROCEDURALE

Art. 1. — (1) Procedura răspunderii disciplinare și deontologice a asistentului social are la bază prevederile Legii nr. 466/2004 privind Statutul asistentului social, denumită în continuare *lege*, și ale art. 20 și 21 din Regulamentul de organizare și funcționare al Colegiului Național al Asistenților Sociali.

(2) Plângerile și reclamațiile privind încălcarea Codului deontologic al profesiei de asistent social, precum și a dispozițiilor legale privind exercitarea profesiei de asistent social vor fi adresate președintelui Colegiului Național al Asistenților Sociali, denumit în continuare *Colegiu*, care va lua măsurile necesare în vederea începerii cercetării disciplinare.

(3) Cercetarea disciplinară este o cercetare profesională realizată în scopul analizării și soluționării actelor de sesizare privind încălcarea de către asistenții sociali a normelor deontologice ale profesiei, precum și a altor aspecte privind condițiile prestării serviciilor de asistență socială.

Art. 2. — Responsabilitatea analizării pe fond a sesizărilor primite aparține Comisiei de deontologie profesională a Colegiului.

Art. 3. — (1) După înregistrarea sesizării, în termen de maximum 15 zile de la data primirii sesizării, președintele Colegiului convoacă prin decizie Comisia de deontologie profesională a Colegiului, pentru analiza și soluționarea actului de sesizare înregistrat, fixând data și locul ședinței.

(2) La data stabilită prin convocator, Comisia de deontologie profesională analizează actul de sesizare primit și în funcție de conținutul acesteia propune Biroului executiv soluționarea acesteia sau punerea în mișcare a procedurii cercetării disciplinare prealabile.

Art. 4. — (1) Procedura cercetării disciplinare prealabile urmărește obținerea tuturor datelor necesare în vederea soluționării pertinente a sesizării primite.

(2) Comisia de deontologie profesională poate convoca și audia persoanele care au legătură cu faptele sesizate, poate adresa cereri către autoritățile responsabile sau poate solicita avizul celorlalte comisii operative ale Biroului executiv.

(3) Comisia de deontologie profesională poate solicita avizul consilierului juridic, în legătură cu interpretarea și aplicarea actelor normative incidente în cauză.

(4) Comisia de deontologie profesională poate hotărî deplasarea unei comisii de control profesional constituite din asistenți sociali principali, în vederea cercetării faptelor care au fost deduse judecății.

Art. 5. — (1) Cercetarea disciplinară prealabilă nu poate depăși în niciun caz 15 zile de la data stabilirii primei ședințe a Comisiei de deontologie profesională.

(2) Cercetarea disciplinară prealabilă va conține în mod obligatoriu audierea asistentului social sau a asistenților sociali care formează obiectul sesizării.

(3) În cazul existenței unor motive întemeiate pentru care nu este posibilă audierea asistenților sociali care formează obiectul sesizării, Comisia de deontologie profesională va solicita acestora un punct de vedere asupra faptelor sesizate, în baza unui chestionar anteformat de către membrii comisiei operative.

(4) Rezultatele obținute în urma realizării cercetării disciplinare prealabile vor fi anexate la propunerea de soluționare aprobată de către Comisia de deontologie profesională, ce va fi înaintată Biroului executiv, în vederea aprobării.

Art. 6. — (1) Biroul executiv aprobă prin hotărâre propunerea de soluționare a cazului sesizat și dispune comunicarea hotărârii către reclamant, persoanele sancționate și autoritățile competente, după caz.

(2) În cazuri excepționale, Biroul executiv poate mandata președintele Colegiului pentru aprobarea propunerii înaintate de către Comisia de deontologie profesională.

(3) În cazul în care anumite persoane sunt nemulțumite de soluția dată prin hotărârea aprobată de Biroul executiv, acestea pot utiliza căile de atac prevăzute la art. 20 din Regulamentul de organizare și funcționare al Colegiului Național al Asistenților Sociali, în termen de 15 zile de la data comunicării hotărârii.

(4) Hotărârea Biroului executiv rămâne definitivă în cazul necontestării acesteia în termen de 15 zile de la comunicare, precum și în cazul în care aceasta este confirmată de hotărârea Consiliului național, adoptată în condițiile legii și ale Regulamentului de organizare și funcționare al Colegiului Național al Asistenților Sociali.

Art. 7. — Autoritățile publice sau alte persoane juridice care au încadrați asistenți sociali vor sesiza Colegiului orice faptă a acestora prin care sunt încălcate dispozițiile Codului deontologic al profesiei de asistent social, precum și alte dispoziții obligatorii în exercitarea profesiei de asistent social.

★

RECTIFICĂRI

În anexa la Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 356/2008 privind modificarea Ordinului vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 9.250/2006 pentru aprobarea Normelor privind funcționarea Laboratorului vamal central și modalitatea de efectuare a analizelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2008, se fac următoarele rectificări (care nu aparțin Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— la art. 14 alin. (1), în loc de: „...art. 13 alin. (3)” se va citi: „...art. 13 alin. (2)...”;

— la art. 14 alin. (4), în loc de: „...art. 13 alin. (3)” se va citi: „...art. 13 alin. (2)...”.

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2008
— pe suport fizic —

Denumirea publicației	Prețul abonamentului anual (lei)	Prețul abonamentului trimestrul I (lei)	Prețul abonamentului lunar (lei)
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.670	428	150
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*	285	—	—
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.500	375	—
• Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.250	562	—
• Monitorul Oficial, Partea a III-a	430	107	—
• Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.720	430	—
• Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.600	400	—
• Monitorul Oficial, Partea a VII-a	540	135	—
• Colecția Legislația României	450	112	—
• Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	750	187	—
• Breviar legislativ	70	17	—
• Repertoriul actelor normative	120	—	—

* Cu excepția numerelor bis de interes restrâns.

Prețurile includ T.V.A. 9%.

Abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial” se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 411.91.79; 411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 311.97.84, fax: 311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16; 255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 255.18.00, fax: 255.18.66; 255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96; 0268/47.56.68)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/46.08.75)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 0318.06.20.33)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu, nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 160521